

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLMOUCI
PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Bakalářská práce

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Katedra českého jazyka a literatury

Bakalářská práce

JIŘÍ STIX

Interpretace povídek Oty Pavla v díle Fialový
poustevník

Tuto práci jsem vypracoval samostatně. Veškeré literární prameny a informace, které jsem v práci využil, jsou uvedeny v seznamu použité literatury.

20. 4. 2017

Děkuji Mgr. Janě Sladové, Ph.D. za trpělivost a cenné odborné připomínky, které mi poskytla v rámci vedení práce.

OBSAH:

ÚVOD	6
1 BIOGRAFIE OTY PAVLA	8
1.1 OBDOBÍ PŘEDVÁLEČNÉ	8
1.2 OBDOBÍ VÁLEČNÉ	8
1.3 OBDOBÍ POVÁLEČNÉ	9
1.4 PSYCHICKÁ NEMOC	9
1.5 PUBLICISTICKÁ ČINNOST	10
2 BIBLIOGRAFIE OTY PAVLA	11
2.1 BIBLIOGRAFIE.....	11
3 ROZBOR POVÍDEK OTY PAVLA V DÍLE FIALOVÝ POUSTEVNÍK	12
3.1 FIALOVÝ POUSTEVNÍK	12
3.2 SMRT KRÁSNÝCH SRNCŮ.....	14
3.3 JAK JSEM POTKAL RYBY.....	20
4 INTERPRETACE POVÍDEK OTY PAVLA V DÍLE FIALOVÝ POUSTEVNÍK 23	
4.1 JAZYK OTY PAVLA.....	22
4.2 POETIKA	26
4.3 LÁTKA LITERÁRNÍHO DÍLA	26
4.4 FUNKCE LITERÁRNÍHO DÍLA	27
4.5 KOMPOZICE A TEMATIKA	28
4.6 AUTORSKÝ POSTOJ	28
4.7 MÍSTA.....	30
4.8 POSTAVY	32
ZÁVĚR	38
SEZNAM LITERATURY	41
PŘÍLOHY	45
PŘÍLOHA Č. 1 – BIBLIOGRAFIE OTY PAVLA.....	45
PŘÍLOHA Č. 2– FOTOGALERIE OTY PAVLA	46
ANOTACE	47

ÚVOD

Pro bakalářskou práci jsem si zvolil téma „Interpretace povídek Oty Pavla v díle Fialový poustevník.“

Cílem předložené bakalářské práce je interpretace povídek Oty Pavla, které byly vydány ve výboru s názvem *Fialový poustevník*.

Spisovatel Ota Pavel, vlastním jménem Otto Popper, byl židovského původu. Narodil se v Praze, ale učarovala mu příroda. Proto hledal místa, kde by mohl o víkendu se svou rodinou odpočívat. Nejvíce si oblíbil krajinu podél řeky Berounky, kterou popisuje ve svém díle.

I přes těžký život se dokázal povznést nad mnohá příkoří, která se stala nejen mu, ale i jeho rodině a přátelům. Ve svém literárním díle velmi poutavým způsobem předkládá zážitky a vzpomínky na svůj život prostřednictvím povídek. Nejznámější jsou dvě knihy autobiograficky laděných povídek, které vyšly pod názvem *Smrt krásných srnců* a *Jak jsem potkal ryby*.

Ve svém díle Ota Pavel „*život neidealizuje, ale ani ho nezbavuje stínů a propastnosti*“,¹ prohlásil v doslovu ke knize Mám rád tu řeku Bohumil Svozil.

Ota Pavel měl mnoho kamarádů, kteří se věnovali stejnému koníčku, tj. chytání ryb. Mezi tyto osobnosti patřili například Jindřich Plachta, Josef Bican a jiní.

Pokusíme se doložit jeho opravdovou lásku k životu, a to i přes nelehký osud.

¹ Mám rád tu řeku, s. 97.

O díle Oty Pavla se zmínil v doslovu knihy Mám rád tu řeku Bohumil Svozil: *„Jeho vzpomínkové prózy nám představují něco smutně krásného a krásně smutného.“*²

² Mám rád tu řeku, s. 98.

1 BIOGRAFIE OTY PAVLA

1.1 *Období předválečné*

Ota Pavel se narodil 2. července 1930 v Praze a zemřel 31. března 1973 také v Praze. Vlastním jménem se jmenoval Otto Popper. Byl nejmladším ze tří synů židovského obchodníka Leo Poppera a Hermíny Popperové³, která nebyla židovského původu. Do svých šesti let bydlel v Praze.

1.2 *Období válečné*

Závěrečná válečná léta prožil pouze s maminkou. Otec byl v prosinci 1944 poslán do transportu. Jak se dozvídáme z doslovu knihy Okamžiky s Otou Pavlem, byli synové Žida a křesťanky považováni za míšence. Už v únoru 1943 byli odvezeni do koncentračního tábora i oba starší bratři, míšenci 1. stupně.⁴ Jirka byl poté roku 1944 transportován do Osvětimi, kde mu sám doktor Mengele⁵ vytetoval identifikační číslo B 13 890 a v lednu 1945 byl bratr Jiří vyhnán na pochod smrti⁶ do Opavy, poté následoval další transport do koncentračního tábora v Mauthausenu.

Z koncentračních táborů se po válce naštěstí vrátili oba bratři i otec v pořádku. Tato situace byla pro něj hodně emotivní a významně poznamenala jeho povídkovou tvorbu. S rodinou pobývali od června 1939 v domě dědečka Ferdinanda Poppera v Buštěhradě na Kladensku. Zde byla také v pozdější době umístěna na domě pamětní deska, kterou ovšem někdo ukradl. „*To, že je nyní na budově hudební školy v Buštěhradě, je spíš náhoda.*“⁷ Obec Buštěhrad zmiňuje ve svých povídkách také poměrně často, jako např. v povídce Pumprdentlich,

³ Rozená Netrefová.

⁴ Ota do Terezína jako míšeneček 2. stupně nastoupit nemusel.

⁵ Josef Mengele byl německý lékař SS, který během druhé světové války na věznicích v koncentračním táboře Osvětim prováděl morbidní a sadistické experimenty.

⁶ Pochod přežilo 500 z 2000 vězňů.

⁷ Potkat Otu Pavla, s. 157.

kde vzpomíná na svého otce: „*A sedl si a dal si velikou griotku, jediný alkohol, který občas pil. Jednak to bylo sladký jak cumel, a to on měl rád, a za druhé mu to připomínalo třešňovku za školou v rodném Buštěhradě, kam chodíval jako kluk krást třešně.*“⁸ Od roku 1944 do roku 1945 pracoval krátce jako horník na šachtě v Dubí u Kladna.⁹

1.3 Období poválečné

V sedmnácti letech vstoupil na přání otce do komunistické strany, kde vydržel i přes některé zásahy cenzury a výrazy nespokojenosti až do své smrti. „*Přes všechna „zúčtování“ zůstal Ota Pavel do konce svého života členem KSČ, v roce 1970 prošel prověrkami a stal se autorem „šedé“ zóny, autorem vydávaným, „vývozním“ a „milovaným“.*“¹⁰

Absolvoval obchodní a jazykovou školu pro pracující, maturitu úspěšně složil v roce 1960. Zemřel na srdeční infarkt v rodné Praze. Bylo mu necelých 43 let. Zprávu o smrti oznámil ošetřující lékař bratrovi Jiřímu, který na to reagoval následovně: „*Svět se zřítíl, jakoby v tu chvíli můj život skončil s jeho životem.*“¹¹ Je pohřben na židovském hřbitově v Praze – Strašnicích. V roce 2002 bylo v Buštěhradě zřízeno Muzeum Oty Pavla, které je věnováno životu a dílu Oty Pavla.

1.4 Psychická nemoc

První náznaky psychické nemoci se u něj projevily už během základní vojenské služby, jak píše svému bratrovi Jirkovi. Při zimních olympijských hrách v rakouském Innsbrucku v roce 1964 u něj propukla vážná duševní

⁸ Fialový poustevník, s. 132.

⁹ Jednalo se o důl Dunderka.

¹⁰ Popper hezky píše, ale ať je pozornější, s. 258.

¹¹ Potkat Otu Pavla, s. 158.

choroba. Pravděpodobně se jednalo o maniodepresivní psychózu. Při jednom z prvních záchvatů zapálil statek nad Innsbruckem. Z Innsbrucku jej musela odvézt sanitka do Československa.¹² Jak to pro něj bylo těžké, si můžeme sami domyslet z dopisu, který zaslal v dubnu 1964 svému bratru Hugovi, ve kterém píše: „*Milý Hugone, ve svých poznámkách jsem našel dlouhý a krásný dopis od Tebe, pravděpodobně pro svou zapomnětlivost (léčení šoky) jsem na něj neodpověděl, vždyť si nepamatuji z těch 2 měsíců v nemocnici téměř nic.*“¹³

Důsledkem této psychické nemoci odešel v roce 1966 do invalidního důchodu. Šestnáctkrát dokonce pobýval v psychiatrických léčebnách, kde vznikla všechna jeho díla po roce 1966. Většinou ho do léčebny odvážel jeho přítel Arnošt Lustig. Naposledy ho do ústavu přivezl bratr Jiří dopoledne 31. března 1973 a odpoledne už oznamoval ošetřující lékař Otovu smrt. Bratr Jiří to glosoval s následovnou symbolickou statistikou: „*Otíkovi vyšlo šestnáct knížek, šestnáctkrát byl hospitalizován a při té šestnácté hospitalizaci umřel...*“¹⁴

Podobnou nemocí trpí i jeho syn Jiří, který píše rovněž povídky.¹⁵

1.5 Publicistická činnost

Ota Pavel byl zapálený sportovec. V létě se věnoval fotbalu, v létě hrál hokej. Trénoval hokejové družstvo Sparty Praha a navíc pracoval ve sportovní redakci Československého rozhlasu (od roku 1949)¹⁶ a později se stal redaktorem časopisů Stadion (1956 – 1957) a Československý voják (1957 – 1966). Právě ve Stadionu vycházely jeho první prózy ze sportovního prostředí. Jako sportovní redaktor odletěl v roce 1962 s mužstvem Dukla Praha do New Yorku, kde se konal fotbalový turnaj milionáře Coxe. V roce 1964 se zúčastnil

¹² Sanitka měla během zpáteční cesty autonehodu. Nikomu se naštěstí nic nestalo.

¹³ Z korespondence, s. 48.

¹⁴ Ota Pavel: Postskriptum, s. 91.

¹⁵ Nejznámější povídkový výbor je Blázinec i v mé hlavě.

¹⁶ Na toto místo se dostal na doporučení Arnošta Lustiga.

IX. zimních olympijských her v Innsbrucku. V roce 1967 napsal dopis bratru Hugovi o svých spisovatelských snech: „*Ono psát o sportu je vděčné, protože se tím zaobírá hodně lidí. Ale mé nejtajnější přání je – jestli budu zdrav – napsat o normálním životě, o starém Proškovi, o Fraňkovi z Rozvěďčíka, o poustevníkovi ze Skryjí, knížku povídek o našem tatínkovi a mámě.*“¹⁷ Toto přání se mu splnilo a podobných povídek napsal několik. Objevují se v povídkových souborech uvedených v knize *Fialový poustevník*.

Jako sportovní redaktor mohl poměrně často cestovat. Navštívil například Rakousko, USA, Francii, Jugoslávii, Švýcarsko a Sovětský svaz.

Ota Pavel za své žurnalistické dílo obdržel cenu Víta Nejedlého a novinářskou cenu Julia Fučíka. První ocenění mu bylo uděleno už v roce 1954 za spartakiádní povídku *Stará láska nerezaví*.¹⁸ Byl členem Svazu československých spisovatelů. Jeho povídky vycházely s režimními redakčními úpravami, proto lze jejich původní verze najít až ve výběrech vydávaných v devadesátých letech 20. století a později.

¹⁷ Potkat Otu Pavla, s. 158.

¹⁸ Ocenění udělila redakce časopisu Stadion.

2 BIBLIOGRAFIE OTY PAVLA

2.1 Bibliografie

Dílo Oty Pavla tvoří převážně povídková tvorba. Jeho povídky lze rozdělit do dvou kategorií, na sportovní a na autobiografické. Mezi povídkové soubory sportovní patří *Dukla mezi mrakodrapy*, *Výstup na Eiger*, *Pohár od Pánaboha*, *Syn celerového krále* a *Plná bedna šampaňského*. Autobiografické povídky, které popisují autorův život, jeho lásku k přírodě a rybám, obdiv k ženám, zařadil autor do výborů, které pojmenoval: *Jak jsem potkal ryby*, *Smrt krásných srnců*, *Zlatí úhoři*, *Veliký vodní tulák*.

3 ROZBOR POVÍDEK OTY PAVLA V DÍLE FIALOVÝ POUSTEVNÍK

3.1 *Fialový poustevník*

Kniha Oty Pavla *Fialový poustevník* vyšla poprvé roku 1977. Jedná se o publikaci dvou souborů povídek, které byly vydány samostatně již dříve. Jde o knihy *Smrt krásných srnců* (1971) a *Jak jsem potkal ryby* (1974). Obě tyto knihy jsou souhrnem autobiografických povídek, ve kterých autor vzpomíná na své dětství, své rybářské začátky, strejdu Proška, tatínka, se kterým to maminka „neměla lehký“, na maminku, sourozence a kraj podél řeky Berounky.

Přestože povídky patří svým vznikem do vývojového období druhé poloviny šedesátých let, byly vydány až v sedmdesátých letech 20. století. Objevily se v době chudé na kvalitní díla, tudíž „zazářily na poloprázdném literárním nebi.“¹⁹

Kniha je vyprávěním o životě jedné rodiny, o lidech, s kterými se tato rodina stýkala. Melancholické chvílky střídají ty vážné, a proto je tato kniha velmi čtivá i dnes. Jednotlivé povídky mají dějový spád, tudíž se výborně čtou. Díky filmovým adaptacím je dílo Oty Pavla známo nejen u nás, ale i v jiných evropských státech, které tyto filmy nadabovaly.²⁰

Soubory *Jak jsem potkal ryby* a *Smrt krásných srnců* byly přeloženy do několika jazyků. *Smrt krásných srnců* vyšla v Berlíně v roce 1973 pod názvem *Der Tod der schönen Rehböcke*. *Jak jsem potkal ryby* vydalo také berlínské nakladatelství v roce 1976 pod názvem *Wie ich den Fischen begegnete*. V průběhu dalších let byly knihy úspěšně přeloženy i do dalších jazyků.

¹⁹ Český Parnas, s. 38.

²⁰ Podle jeho povídek byly natočeny dva celovečerní filmy. Jedná se o film *Zlatí úhoři* z roku 1979 a film *Smrt krásných srnců* z roku 1986 s výborným hereckým výkonem Karla Heřmánka. Filmy natočil československý režisér Karel Kachyňa.

Název souboru *Fialový poustevník* je podle jeho stejnojmenné povídky, která je první v tomto souboru.²¹ V ní autor popisuje podivína, který se odstěhoval z vesnice a žije sám opuštěn v lese a živí se kořínky. Umírá v naprosté bídě. Jediné, co ho naplňuje, je malování obrazů, které potom prodává. Všechny mají takovou podivnou fialovou barvu.²² Matouškovy obrazy ale fialovou barvu nemají, byla to pouze Pavlova obrazotvornost. I zde je vylíčena láska k přírodě a nepřímo autor poukazuje i na vztahy mezi lidmi. Chudý Matoušek je mnohem šťastnější než majetní lidé. On je totiž taky bohatý, ale duševně.

Od podzimu 1970 sbíral Pavel materiál pro scénář k filmu *Poslední ráj*. Měl pojednávat o převoznících, rybářích a lesnících z Křivoklátska, o „fialovém poustevníkově“ Václavu Matouškovi. Dochovaný materiál zůstal v pozůstalosti.

Doslov ke knize *Fialový poustevník* napsal pod názvem *Svět próz Oty Pavla* editor Bohumil Svozil.²³

Ve výboru *Smrt krásných srnců* je vypravěč pouze přihlížejícím a hlavní postavou děje je tatínek, v knize *Jak jsem potkal ryby* zasahuje vypravěč do děje i aktivně a hlavním protagonistou děje je on sám. Výjimku tvoří povídka *Pumperdentlich*.

Obě knihy, jedna z nich cenzurou ochuzená, druhá z nich „sestavená posmrtně z rukopisů tak vešly do rukou čtenářů v atmosféře chvály a nadšení. Z odstupu je těžké posoudit, jak velký dopad na toto kritické přijetí měla atmosféra začátku normalizace, avšak je dnes možné s jistotou říct, že Pavlovy

²¹ Povídka vyšla i v povídkovém souboru *Mám rád tu řeku*.

²² Už zde se projevila autorova psychická nemoc.

²³ Bohumil Svozil (1953) je literární historik, kritik a editor. Zaměřil se na tvorbu Oty Pavla, Bohumila Hrabala a Ladislava Fukse. O díle Oty Pavla napsal monografii *Krajiny života a tvorby Oty Pavla*.

knihy jsou stále oblíbené a jsou čteny dalšími generacemi čtenářů, kteří touto atmosférou zasaženi nebyli.

3.2 *Smrt krásných srnců*

Kniha *Smrt krásných srnců* je souborem devíti povídek, které popisují především podnikatelské „úspěchy“ jeho otce. Vzpomíná v nich na dětství před válkou, na nelehký osud židovské rodiny v době okupace i na dobu po válce. Děj povídek začíná před autorovým narozením a končí na konci šedesátých let, kdy tatínek umírá.

„*Ota Pavel v knížce *Smrt krásných srnců* život ani neharmonizuje, ani nedramatizuje, netragizuje ho ani nekarikuje.*“²⁴ I přes složitý původ se přes vše dokázal přenést s výjimkou cenzury, což nesl velmi těžce.

Začátky jednotlivých povídek jsou oznamovací věty, které se vztahují přímo k ději, ale ne k tomu nejhlavnějšímu, oč v dané povídce jde. „*Pavel nechtěl nikdy v první větě prozradit to podstatné, oč mu šlo.*“²⁵ Povídka *Nejdražší* ve střední Evropě začíná větou: „*Moje maminka strašně toužila jet před válkou do Itálie.*“²⁶ Ale děj povídky není zdaleka o maminčině touze jet do Itálie, ale o tom, jak se otec napálil a koupil si rybník s jedním kaprem.

Autor zařadil do tohoto výboru povídky: *Nejdražší* ve střední Evropě, *Ve službách Švédska*, *Smrt krásných srnců*, *Kapři pro wehrmacht*, *Jak jsme se střetli s Vlky*, *Otázka hmyzu vyřešena* a povídka *Králíci s modrýma očima*. Těchto sedm povídek vyšlo ve všech vydáních knihy.

²⁴ Český Parnas, s. 42.

²⁵ Okamžiky s Otou Pavlem, s. 346.

²⁶ Knížka pro Robinsony (a taky pro Pátky) s. 167.

Povídka Běh Prahou byla vyřazena z tisku pod nátlakem cenzury. Původně měla být otištěna za povídkou Otázka hmyzu vyřešena, ale stalo se tak až po revoluci. Povídka byla v Československu oficiálně²⁷ vydána až v Literárním měsíčníku v roce 1990, číslo 1.

Děj povídky je jednoduchý. Na počátku vstupuje Leo Popper do komunistické strany s celou svoji rodinou. Na podporu strany uspořádá běžecký závod, který vyhraje Hugo, který má na dresu číslo jedna, shodné číslo, se kterým vstupovali komunisté do předvolební agitace. Komunisté volby vyhrají a otec se snaží, aby komunisté předčili kapitalismus. Ale v době politických procesů se Slánským a jinými se setkává se jmény popravených, kde není opomenut židovský původ některých z nich. Proto „otec komunistou přestane být a „stane se opět židem“.²⁸

Povídka Prase nebude! byla otištěna pouze v prvním vydání a od druhého vydání roku 1973 byla taktéž vyřazena.²⁹

Tuto knihu věnoval své mamince, kterou se velmi upnul poté, co zůstal pouze s ní. V knize je věnování označeno následovně: „Mamince, která měla za muže mého tatínka.“³⁰

V povídce Nejdražší ve střední Evropě popisuje autor, jak se nechal tatínek napálit. Měl totiž jeden velký sen. Vlastnit rybník kdesi v krásné přírodě s množstvím ryb. Dlouho hledal, až se mu nakonec povedlo sehnat rybník od svého známého. Mamince se to ale vůbec nezamlouvalo, ale když si tatínek něco usmyslel, nemohla s tím nic udělat.

²⁷ Dříve byla šířena v samizdatu a byla vydána v exilovém časopise Svědectví v roce 1977 v čísle 53.

²⁸ Popper hezky píše, ale ať je pozornější, s. 254.

²⁹ Kompletní vydání knihy se všemi devíti drobnými prózami vyšlo až roku 1991 v souboru Zlatí úhoři.

³⁰ Fialový poustevník, s. 6.

Tatínek tedy koupil rybník, ryby jezdil krmit a po určité době uspořádal pompézni výlov. Na hrázi spousta lidí, byly připraveny kádě na vylovené ryby, pivo teklo proudem, ale něco tomu chybělo.

V síti zůstal rybářům pouze jediný kapr – Nejdražší ve střední Evropě. To byl jeden z tatínkových neúspěšných podnikatelských činů, ale nenechal se odradit. Maminka to oplakala, ale tatínka měla ráda, proto mu nic neříkala.

Povídka *Ve službách Švédska* vypráví o tatínkových největších úspěších jako podomní prodejce vysavačů a ledniček švédské firmy Elektrolux. Začínal jako úplný nováček a snažil se prodat výrobky i tam, kde zatím nebyla elektřina. Zpočátku neprodal téměř nic a přemýšlel, že se bude zabývat něčím jiným. Ale postupně se mu začalo dařit a jeho prodej stoupal. Ne vždy pochodil, ale i díky svým komunikačním schopnostem se nenechával odbýt.

Prodával stále víc a domů nosil spoustu peněz. Ne všechno ale bylo skvělé. Doma se mnoho nezdržel, se svým prodejem mnoho cestoval. Což se mamince moc nelíbilo, ale jako vždy tatínkovi nic neřekla. Byla ráda, že se mu daří a že má rád děti.

Během svých obchodních cest se raději zastavil na pár dní u svého kamaráda Karla Proška, se kterým chytal ryby. Nebo se věnoval osobám opačného pohlaví, což maminku sice štvalo, ale dělala, že o tom neví. Ve firmě měl výsostné postavení, patřil k nejlepším prodejcům, byl zván na akce, kde se setkával i s různými dámami. Ženy byl jeho velký hřích.

Povídka *Smrt krásných srnců* dala název celé této knize. Popisuje zde, jak se otec vydal za panem Proškem, aby nachytal nějaké ryby pro své syny, kteří měli být odvezeni do koncentračních táborů. Ryby ale

nebraly, a proto poprosil pana Proška, aby mu půjčil svého psa Holana, který mu má ulovit srnce, protože z dřívější doby věděl, že to umí.

Velmi poutavá povídka o vztahu člověka a přírody a o hrůze války, kterou způsobili převážně nacisté, kteří neměli v lásce převážně Židy.

Srnci představují něco krásného „*Byl to přímo božský srnec. Mohutnou hlavu nesl silný, skoro až jelení krk, a celý hořel zvláštní zrzavou a zlatou barvou, jako by vystoupil ze žhavého pekla a ne od samého pánaboha.*“³¹ Smrt srnců je symbolem toho, že musí umírat bezbranní a nevinní, zatímco ti, kteří něco ošklivého způsobil, přežívají a činí hrůzy dále.

V povídce Kapři pro wehrmacht se dozvídáme, jak Pavlově rodině sebrali rybník v Buštěhradě. Tento text je plný smutku a ironie. Po zabrání rybníku Němci byl hlídán porybnými. Během okupace se k němu tatínek párkrát vydal, aby si zapytlačil. Poté, co u něj byl viděn, přišlo gestapo a prohlédli velmi důkladně celý dům.

V noci před nástupem tatínka do koncentračního tábora se tajně vydali i s malým Otou na rybník, aby nachytali kapry pro maminku, která měla zůstat s nejmladším synem sama. Během noci nachytali velké množství ryb, čímž vychytali všechny ryby v rybníce, což Pavel v povídce ironicky oznamuje v okamžiku, kdy se Němci s velkou slávou chystali na výlov tohoto rybníka: „*Zpočátku velká sláva, na hrázi vyhrávala kutálka a všecko vyhlíželo slibně. Ale v rybníce nic nebylo a nikdo si to nedovedl vysvětlit. A já tenkrát myslel na to, že ta muzika vlastně hraje už jenom na*

³¹ Fialový poustevník, s. 56.

počest můmu tátovi, který s Davidovou hvězdou na kabátě vypálil Němcům rybník. ³²

Děj povídky Jak jsme se střetli s Vlky se odehrává těsně po skončení druhé světové války. Rodina Pavlova přijíždí do Luhu pod Branovem k panu Proškovi. Autor se zde vrací ke své velké válce, tedy k rybolovu. Pan Prošek přivítal při příjezdu rodinu Pavlovu a ihned jim oznámil, že berou štiky. To byl impuls pro tatínka, který ani na chvíli neváhal a vyrazil na ně.

Během pár dnů chytli neuvěřitelné množství štik, což vedlo soutěživého tatínka, aby vyzval na souboj rodinu Vlků, která s nimi nebyla moc spřátelena. Na souboj s nimi ale nemohl vyrazit pan Prošek, který byl tou dobou nemocný. Pavlovi ten den chytli pouze 3 štiky, ale tatínek myslel, že to bude stačit, proto vyslal svého syna, aby dovezl vozík. Ota vozík ale nechtěl táhnout, proto to zbylo na otce. Když přijeli k domu, kde bydleli Vlci, uviděli pět štik. Otec pochopil, že prohrál, což se mu moc často nestávalo. Ota Pavel na tuto příhodu vzpomíná následovně: *„Bylo mi ho líto, vozík byl ted' pro něho určitě nesmírně těžký. Dal jsem pruty na vozík a začal jsem tlačit vozík z Luhu do kopce. Jsme přece jedna rodina a musíme táhnout spolu. Jeli jsme se svěšenými hlavami a dobře jsme věděli, že Vlkové, kteří neřekli ani slovo, dali nám ten den podle tatínka na prdel.* ³³

Povídka Otázka hmyzu vyřešena se odehrává také po válce. Tatínkovi se po válce hůř prodávalo, byl starší a neměl tolik elánu jako zamlada. Neprodával už tytéž výrobky jako před válkou, ale nové spony na kšandy, mast proti svrabu a reklamní skříňky. Tím pádem nevydělával

³² Fialový poustevník, s. 70.

³³ Fialový poustevník, s. 74.

tolik peněz jako dříve, což ho velice mrzelo, ale maminka ho uklidňovala, že se to zase zlepší.

Dal se k firmě Dersol a začal prodávat mucholapky, s nimiž chtěl udělat jejich vynálezce pan Jehlička díru do světa.

To se však nemohlo povést, přestože jich Leo Popper prodal ohromné množství. V období much je lidé totiž začali vracet, neboť byly vyrobené tak, aby mouchy odpuzovaly, a to se lidem nelíbilo, protože je chtěli vidět umírat. *„Tisíce žen přinesly BOMBU-CHEMIK domů a teprve tam zjistili, že nelepí. A mouchy po usednutí na žlutý papír létaly rychleji než předtím. Žádný je nespátřil zahynout. Co po tom, že je místnost prázdná? To mohl udělat průvan. Vida, máme otevřené dveře.“*³⁴

Poslední povídka této knihy se jmenuje Králíci s moudrýma očima a popisuje, jak se Pavlovi přestěhovali, prodali chatu a koupili si domeček U Radotína. Toto bylo jejich poslední místo pobytu na této planetě a musíme říct, že to byl pobyt pro všechny šťastný. Tatínek si zde zavedl zvláštní chov šampaňských králíků a maminka se zatím úspěšně starala o krocany či slepice a prodávala vajíčka.

Takhle to trvalo skoro deset let. Tatínek své králíky bral na výlety a jednou i na výstavu. Z té jel dotčený, že nevyhrál. Pak je všechny pustil na pasece. Domů se vrátil až ráno v tak zbědovaném stavu, že se maminka lekla a zavolala sanitku.

Toto je poslední vzpomínka Oty na svého tatínka, který mu byl velkým vzorem. *„Maminka zavolala sanitku. Přijeli, vedli ho ven, že ho povevou do nemocnice. Nadával jim, u vrátek se jim vytrhl, něco si zapomněl. Nevracel se pro malý tranzistor, jak si ho lidé berou. Dal si*

³⁴ Fialový poustevník, s. 85.

jednou namalovat krásnou cedulku, na kterou byl pyšný. Ted' ji pověsil na vrátka, aby si to mohl každý přečíst. Stálo na ní:

PŘIJDU HNED

*A už nikdy nepřišel.*³⁵

3.3 *Jak jsem potkal ryby*

Knihu *Jak jsem potkal ryby* psal autor v posledních dnech svého života, ale už ji nestihl vydat. Kniha byla vydána v roce 1974, tedy rok po jeho smrti. Většina děje se týká autorovy největší lásky rybaření, lásky k přírodě a k řece obecně. Knihu *Jak jsem potkal ryby* autor rozdělil do tří samostatných oddílů, které nazval podle etap vývoje Dětství, Odvážný mladý muž a Návraty.

V oddíle Dětství popisuje meziválečnou dobu, tehdy ještě bydleli v Praze a dojížděli na letní byt k převozníkovi Proškovi do Luhu pod Branovem. Zde se také seznámil s tím, co to znamená rybolov a postupně se z něj stával pravý rybář. Tento oddíl obsahuje devět povídek, z nichž nejznámější jsou Černá štika, Moje první ryba, Jak jsme s tatínkem servírovali úhořům.

V oddíle Odvážný mladý muž nalezneme pět povídek, které popisují autorovo dospívání a odehrávají se krátce po skončení války v době, kdy Pavlovi bydleli zase v Praze. Názvy povídek z tohoto oddílu: U Prošků po válce, Malý pstruh, Dlouhý Honza, S ponorkou na ryby, Palamidy.

Poslední oddíl nazvaný Návraty nás přivede k jeho pokusům o návrat do dětství. Popisuje a vzpomíná to, co zažil se svými bratry. Dále se svěruje

³⁵ Fialový poustevník, s. 94.

s tajnými přáními chytit velkou rybu. Závěr tohoto oddílu je, bohužel, ovlivněn jeho duševní chorobou, která se u něj na sklonku života objevila a kterou i sám popisuje, jako například v povídce, která se jmenuje Zloděj prutů: *„A pak už jsem takhle s brášky na ryby dlouho nejel. Horoskop vyšel. Zbláznil jsem se já a pět let jsem strávil v ústavu pro duševně choré. Ryby tam nejsou. Jen králové, císaři, Napoleoni, Kristové, Afrodity, kněžny Libuše a Panny Orleánské.“*³⁶ Z povídek zařazených do tohoto oddílu můžeme zmínit povídky Pumprdentlich, Přijed', báječně si zachytáš!, Zloděj prutů a Zlatí úhoři.

³⁶ Fialový poustevník, s. 142.

4 INTERPRETACE POVÍDEK OTY PAVLA V DÍLE FIALOVÝ POUSTEVNÍK

4.1 Jazyk Oty Pavla

Děj většiny povídek se odehrává za autorova života. Kniha *Smrt krásných srnců* se vztahuje spíše na život tatínka – autor zde vzpomíná na život před válkou, během ní, ale děj posledních povídek se odehrává již v době poválečné.

Jazykové prostředky, kterými autor dosahuje poutavosti, jsou kratší věty, používání hovorových a nespisovných slov: „*Jsi opravdovej frajer.*“³⁷ nebo „*Kluci. Dobrýtro. Tady máte papání.*“³⁸

Řeč vypravěče je ich forma. Vypravěč je totožný s osobou autora. Řeč ostatních postav je přímá řeč - ohraničena uvozovkami a zpravidla uvedena uvozovací větou. V díle používá jazyk spisovný, ale i obecnou češtinu, kterou kombinuje často i do jedné věty nebo souvětí: „*Mý děti ubohý. Kdybyste věděly, jakého máte tatínka.*“³⁹

Ota Pavel obohatil češtinu o slovo „pumperdentlich“, které s oblibou používal Pavlův otec a spisovatel jej zařadil do výboru *Jak jsem potkal ryby*, kde nazval jednu povídku právě tímto slovem. Mladý Pavel to glosoval, jak uvedl František Cinger v doslovu knihy *Okamžiky s Otou Pavlem*: „*Je to výborný, ale přitom to stojí za hovno.*“⁴⁰

Vypravěčem je malý chlapec, mladý Ota Pavel, ale autor dílo sepsal až v dospělosti. I z tohoto důvodu jsou v knize zaznamenány momenty, kdy

³⁷ Fialový poustevník, s. 72.

³⁸ Fialový poustevník, s. 62.

³⁹ Fialový poustevník, s. 10

⁴⁰ Okamžiky s Otou Pavlem, s. 343.

chlapec uvažuje mnohem dospěleji, než jak uvažují ostatní jeho vrstevníci. Je to způsobeno tím, že vypravěč ve skutečnosti dospěl a vzpomíná na své dětství, které je vyprávěno vlastně dospělou osobou. „*Vypravěč zaujímá ke všemu sdělovanému nějaké citové stanovisko, neutrální momenty se tu vlastně nevyskytují.*“⁴¹

Ve sbírce *Smrt krásných srnců* je počet přímých řečí podstatně vyšší než u sbírky *Jak jsem potkal ryby*. Je to dáno především tím, že druhá sbírka je i lyricky laděna, vyskytuje se zde více popisných pasáží. V první sbírce vystupuje i vyšší počet postav, tudíž se v ní nachází více dialogů.

Komunikace probíhá v každém literárním díle mezi autorem a čtenářem. Pavel oslovuje čtenáře řečnickými otázkami, volí i nezvyklá citoslovce (ježišmarjá, prokristapána), kterými naznačuje svůj pohled na události. Tato citoslovce jsou emocionální.

V knize nechybí také řada slangových slov, převážně z rybářské oblasti: „*Rozbalili jsme vercajk. Na dlouhé pruty jsme namontovali místo vlasců dlouhé, tenké mosazné drátky, které řezaly prudkou vodu jako břitva. Na udice jsme dali rousné žížaly.*“⁴² „*Tatínkovi zabralo na přehradě u Skochovic asi pět sumců, lidově sumárů.*“⁴³ Slangová slova z rybářské oblasti se objevují v obou knihách, ale druhá kniha *Jak jsem potkal ryby* má větší zastoupení těchto výrazů, což je způsobeno tématem knihy.

Slovní zásoba je ovlivněna i dobově. Lze na ní vyzorovat, s jakou nenávisť se chovali nacisté k Židům. Nalezneme zde nadávky i vulgární slova: „*Stůj, ty parchante! Stůj, ty zasranej žide!*“⁴⁴ „*Tak a je to v prdeli!*“⁴⁵ „*S tím*

⁴¹ Česká literatura 1945 – 1970, s. 417.

⁴² Fialový poustevník, s. 77.

⁴³ Fialový poustevník, s. 131.

⁴⁴ Fialový poustevník, s. 86.

⁴⁵ Fialový poustevník, s. 141.

*smradem si to vyřídím. To je moje záležitost. Já jsem tady porybný.*⁴⁶ Vulgarismy použil autor v první knize hlavně v konfrontaci s Němci, ale ve druhé knize jsou vsazeny i do běžné mluvy lidí, lze je nalézt v obou souborech pouze v přímé řeči.

Ve výboru se objevují i germanismy: *„Ten pán zase usoudil, že je toho dost, vytáhl odznak a řekl: Geheime Staatspolizei.*“⁴⁷

Kromě slov německých se v povídce S ponorkou na ryby vyskytují i polská slova: *„Prosze panów, obiad przygotowany!*“⁴⁸

V povídkách autor často přirovnává: *„To jsou krásné ryby, vypadají jako sluneční paprsky.*“⁴⁹ Nebo *„Sotva jsem ji hodil do vody, popadl ji tloušť jako lopata.*“⁵⁰

Dalším znakem, který lze ve sbírkách pozorovat, je kontrast: *„Byl jsem zase u moře, tentokrát na spodku Evropy. U moře, kterému se říká bůhvíproč Černé, přestože je modré jako většina moří.*“⁵¹ Kontrasty autor používá velice často, je to odraz jeho života – veselá povaha a vážnosti doby. Proto, jak poznamenal Bohumil Svozil, je to něco smutně krásného nebo krásně smutného. Autor se jimi snaží ještě víc upozornit na příkoří, které válka působila obyvatelům. Alice Jedličková mluví o kontrastu následovně: *„... vyznačuje pohled zpět, kontrast teď a tehdy, pohled na minulé, který bychom mohli charakterizovat srovnáním s diferencí gramatické kategorie préterita a perfekta.*“⁵²

⁴⁶ Fialový poustevník, s. 87.

⁴⁷ Fialový poustevník, s. 44.

⁴⁸ Fialový poustevník, s. 122.

⁴⁹ Fialový poustevník, s. 130.

⁵⁰ Fialový poustevník, s. 113.

⁵¹ Fialový poustevník, s. 126.

⁵² Česká literatura 1945 – 1970, s. 413.

4.2 Poetika

Autorovy povídky lze zařadit mezi autobiografické. Když se podíváme na dobu, o které vyprávějí, budeme si myslet, že mají pouze smutný nádech, ale opak je pravdou. Autor se uměl povznést nade vše s válkou spojené a dokázal, že má i osobitý smysl pro humor, což je patrné z jeho díla. Dokonce lze říct, že povídky mají romantický nádech, tedy minimálně ty, které popisují přírodu a rybaření, které Pavel tolik miloval. Je ale pravda, že ty smutné převažují. V ukázce z povídky *Ve službách Švédska* popisuje autor s humorem sobě vlastním tatínkovu slabost k ženám, ale zároveň dodává maminčinu reakci na tuto jeho slabost: *„Naše maminka o tatínkově tajné lásce věděla, ale příliš se tím neznepokojovala. Usoudila, že tatínkovy šance jsou tak mizerné, jako kdyby chtěl zdolat Mount Everest. Měl na krku nás (tři kluky), koně ani americký bourák nevlastnil a rozuměl jen fotbalu, boxu a rybám, čímž paní Irmu nemohl oslnit.“*⁵³

Co se literárního druhu týče, řadí se Pavlovo dílo mezi dílo epické. Žánrem jeho děl je především povídka, ale napsal i jiné epické žánry (např. pohádku). Psal i fejetony ze sportovního prostředí.

4.3 Látka literárního díla

Jak tvrdí Josef Hrabák ve své *Poetice*, označuje látka literárního díla nějakou mimoliterární skutečnost, která má vztah k objektivní skutečnosti. V tomto díle látkou lze označit poměry, ve kterých museli Židé před druhou světovou válkou a během ní žít a s čím vším se museli vypořádat.

⁵³ Fialový poustevník, s. 13.

Další látkou zůstává prostředí, ve kterém se děj odehrává. Místa jsou skutečná, která autor sám navštívil nebo v nich pobýval či dokonce bydlel.

Ota Pavel svým dílem ovlivnil svého syna Jiřího, který psal povídky v podobném duchu jako jeho otec. Jak sám sděluje, začal psát z toho důvodu, aby se nezapomnělo na jeho otce.

4.4 Funkce literárního díla

Dílo má několik funkcí. V díle lze najít následující funkce. Je to funkce vzdělávací – čtenář si uvědomí historické skutečnosti doby před nástupem nacistů a během druhé světové války. Arnošt Lustig, spisovatel židovského původu, píše o skončené válce a víře v lepší budoucnost následující: *„Namlouvali jsme si, že žijeme dobu bohatší než naši předchůdci, jako si to asi namlouvali oni a jak si to budou namlouvat ti, co nastoupí po nás. (Je to součást lidské povahy.) Měli jsme v zádech válku, kterou – krutostí, rozsahem – dějiny nezaznamenaly. Přežili jsme – obrazně – konec člověka, nacismus a fašismus. Měli jsme za sebou poražené Německo, soumrak jeho bohů. A naději na začátek nového světa, lepší společnosti, než jsme poznali, že to tak není.“*⁵⁴

Další funkcí je funkce estetická – čtenář se může ocitnout myšlenkami u řeky či přehrady, autor velmi výstižně popisuje mnohá místa, která sám navštívil nebo velmi dobře znal z dob svého mládí. Byla to místa, kde v mládí rybařil, kam jezdil za panem Proškem atd.

⁵⁴ Okamžiky s Otou Pavlem, s. 79.

4.5 Kompozice a tematika

Kompozice povídek je chronologická, neboť se odehrává děj v přirozené časové posloupnosti. Vazby mezi jednotlivými příběhy jsou spíše volné. Podle této skutečnosti lze usoudit, že se jedná o řetězovou kompozici. Jednotlivé povídky nejsou příliš rozsáhlé, jsou děleny do odstavců a jsou vyprávěny v reálném čase.

Hlavní téma tohoto díla je boj proti moci. Návist k nacismu provází hlavního hrdinu, jeho manželku, jejich tři syny, Karla Proška, ale i jiné postavy. Tato hlavní myšlenka je zasazena do vedlejších témat, kterých v díle nalezneme několik. Například rybaření, podnikání, láska k přírodě. Důležité je, že nás autor nepřímo nabádá k tomu, abychom se za žádné situace nesnížili k tomu, abychom se někomu nebo něčemu podřizovali. Zkrátka máme zůstat za každou cenu člověkem.

4.6 Autorský postoj

Autorský postoj v tomto díle je podle Hrabákovy definice subjektivní, protože se jedná o autobiografické vyprávění a autor není nestranný. Události posuzuje z pozice člověka, který je dějem přímo zasažen.

Ota Pavel vypráví příběhy z vlastní zkušenosti, tedy to, co sám zažil nebo alespoň slyšel od někoho jiného (hlavně od svého otce). Základem je skutečnost, která se tedy zaručeně stala, ale do jaké míry si ji přikreslil, se můžeme pouze dohadovat. *„Vypravěč vychází z reálných faktů, zážitků a příhod, ale zároveň je patrné, že to vše přetváří, to znamená zvýrazňuje, fantazijně doplňuje a sceluje,*

*posouvá z polohy přizemní doslovnosti do roviny básnivé sugestivnosti, mnohoznačnosti a nadosobní platnosti.*⁵⁵

Autorovo vyprávění je spíše vážné, ale setkáváme se zde i s prvky komickými. Mnohé informace lze i historicky doložit.⁵⁶ Autor dobu spíše popisuje, v žádném případě se ji nesnaží zlehčovat nebo o ní mluvit v nadsázce. Látka tedy vychází ze skutečného života. Ať už postavy, prostředí, situace, události, tudíž je autorský postoj realistický.

Pravdou je ale, že byl autor touto dobou, tedy válkou, přímo zasažen, což se v díle promítá a autor o době tudíž mluví velmi expresivně. Nemůžeme se divit, že válku zatracuje, že vystupuje proti nacistům, když mu poslali téměř celou rodinu do koncentračních táborů.

Význam díla spočívá hlavně v tom, že si díky autorovým postřehům můžeme udělat obrázek nejen o tom, jak probíhala druhá světová válka, ale hlavně o tom, jak se cítili lidé, kterých se tato válka dotkla. Židé měli nelehké postavení, ale díky autorovu původu spatřujeme i to, jak se s tím bylo možno vyrovnat. Význam je nadčasový, popisuje dobu, lidi, vztahy, nálady.

Smysl díla je jednoznačně ten, že je potřeba bojovat proti násilí a bezpráví. Ukazuje na křivdy, které se děly nevinným obětem, a to nejen v průběhu druhé světové války, ale i v jiných etapách historie.

Když byl navržen Bohumil Hrabal na Nobelovu cenu, prohlásil, že podle něj měl toto ocenění obdržet za svoje dílo právě Ota Pavel. V předvečer svých osmdesátin prohlásil Hrabal v Kersku: „*Jestli si někdo z českých spisovatelů zaslouží Nobelovku, je to jedině Ota Pavel, protože je nejlepší!*“⁵⁷

⁵⁵ Český Parnas, s. 42.

⁵⁶ Holocaust, Mnichovská dohoda, Lidice, komunistický režim apod.

⁵⁷ Ota Pavel: Postskriptum, s. 140.

4.7 Místa

Buštěhrad

Buštěhrad je pro rodinu velmi důležitým místem. Rodina se sem přestěhovala z obavy před nacisty a odvečením do koncentračních táborů.⁵⁸ Tento dům patřil Popprově rodině a bydlel tam Otův dědeček. „*Hned na začátku okupace vzali mému tátovi rybník. „Copak může žid chovat kapry?“ domlouval mu starosta. Buštěhradský dolní rybník se stal už dřív tatínkovou láskou, byl do něj zamilován jako do slečny.*“⁵⁹

Přívoz v Luhu pod Branovem

Toto je místo, bez kterého si Ota Pavel ani jeho tatínek nedovedli představit volnou chvíli. Krásná příroda podél řeky Berounky s množstvím ryb byla rájem pro celou rodinu: „*Častokrát se přímo vytratil z obchodní cesty a našli ho obvykle na Berounce, jak chytá se svým nejlepším přítelem převozníkem Karlem Proškem štiky na okouny.*“⁶⁰

Na toto místo jezdili za svým kamarádem, panem Proškem, převozníkem, který byl s tímto místem sžitý.

Luh pod Branovem také často zmiňuje ve své korespondenci s bratry, jako například v dopise bratru Jiřímu, kterému píše během plnění povinné branné povinnosti: „*Nezůstanu na vojně. Nemám na to povahu. Potřebuji volnost. Víš, že jsem byl zvyklý vždy ven do Branova, do přírody, a pak, máma by nás nikoho neměla.*“⁶¹

⁵⁸ Bydleli v Buštěhradě v domě číslo 54.

⁵⁹ Fialový poustevník, s. 41.

⁶⁰ Fialový poustevník, s. 7.

⁶¹ Z korespondence, s. 39.

Po válce se dostal Ota Pavel do Luhu naposledy, na pohřeb pana Proška: „*Byl jsem už tak starý, že jsem věděl, že nepohřbívám jenom strejdu Proška, ale celé své dětství a všechno, co s ním souviselo. V té rakvi byla i pravá anglická meruna, studené podmásli, nakládáné ryby a srnčí, pes Holan pražské buřty a gramofonová deska TISÍC MIL.*“⁶²

Další místa

Dalším místem, které je v knize zmíněno, je Čertova skála. Autor nám předložil v povídce *Moje první ryba* dvě možné pověsti, proč se tomuto místu říká právě tak: „*Čertova skála se tam prý říkalo proto, že tam jednou šel myslivec, měl v kapse flašku čerta, zakopl o skálu, čert vypadl, vylil se, no a od těch dob to byla opravdu Čertova skála. Druhá, strážlivější verze praví, že čert měl za noc postavit přes Berounku most, aby si odnesl dceru z Rybárny. Ale do rozbřesku a kohoutího kokrhání to nestačil, a tak utřel nos. Zůstal pak na té skále.*“⁶³

V knize jsou zmíněny i Lidice, které byly za války srovnán se zemí. Autor vzpomíná, jak na místě dřívější vesnice Němci působili: „*Vykračoval jsem si nahoru k zámku po kraji lidických polí. Dole, kde stávaly Lidice, nastoupila do práce německá Pracovní fronta a zpívala velice zvučně a přesvědčivě svou hymnu:* *Wir sind die Jugend*
 mit Hacke und Spaten.“⁶⁴

Dalším místem, které se opakuje ve více povídkách je hospoda Anamo, která dostala jméno podle místa v Indočíně, jak je zmíněno v povídce *Malý pstruh*: „*Na ryby jsem šel na Skřivaňský potok. Sem jsme už jezdili v době, kdy jsem se vozil v bílém kočárku a přitom cucal dudlík. Na tom krásném potoce se kdysi usídlil bezvadný chlap, Jarka Franěk se svou ženou. Býval rozvědčíkem v*

⁶² Knížka pro Robinsony (a taky pro Pátky), s. 186.

⁶³ Fialový poustevník, s. 72.

⁶⁴ Fialový poustevník, s. 91.

*Indočině, v Anamu. A když se vrátil, tak tu na rozcestí šedivých silnic pod Nezabudicemi postavil dřevěný stánek s pivem, rumem a žlutou limonádou a nazval jej Anamo. Natřel ho na hnědo a o kus dál na potoce postavil zděnou restauraci U rozvědčíka. Celý život zůstal srdcem rozvědčíkem, až mu Němci to srdce zabili za války ve věznici Plötzensee.*⁶⁵

4.8 Postavy

Postav se v díle objevuje poměrně hodně. Některé jsou okrajové a autor je zmínil pouze v jedné povídce, některé se vyskytují ve více povídkách. Ty nejdůležitější nás provázejí většinou povídek. Vzhledem k tomu, že se děj odehrává během několika let, vyvíjejí se i ústřední postavy.

Postavy nejsou vymyšlené, vycházejí z autorova života, hlavně z tatínkova vyprávění. Většina postav má původní jména, některým autor ve svých povídkách jména změnil, ale jsou to osoby, které opravdu existovaly.

Leo Popper

Hlavní postava je pan Leo Popper, otec vypravěče. Z textu se dozvídáme informace pouze o jeho zaměstnání, lásce k přírodě, rybám a ženám, ale o jeho vzhledu, výšce apod. se nedozvídáme prakticky nic.

Jedná se o muže, který je rád v přítomnosti žen a má rád úspěch. Po dlouhé době získá zaměstnání u švédské firmy Elektrolux⁶⁶ a stane se jedním z nejlepších pracovníků, čehož dosáhl někdy i pozoruhodnými kousky. Velmi slušné výdělků znamenaly obrat v jeho životě. Leo si začal žít bohémským způsobem a věnoval se svým koníčkům, z nichž největší bylo rybaření v Luhu pod Branovem u svého kamaráda Karla Proška.

⁶⁵ Fialový poustevník, s. 100.

⁶⁶ Po okupaci byl ale pro údajný nadbytek pracovníků propuštěn.

Vypravěč

Vypravěčem těchto povídek je sám Ota Pavel. Po transportu zůstal s maminkou sám, protože byl na transport velmi malý. Ale činil se, aby mamince pomohl. Jeho velkou zálibou bylo rybaření a chtěl zúročit vše, co ho strejda Prošek naučil. V Buštěhradě, kde v té době s maminkou bydleli, byly dva rybníky, do kterých chodil večer nebo nad ránem pytlčit, aby přinesl mamince nějakou obživu. Jeho velkým vzorem byl jeho tatínek, dále pak strejda Prošek a bráškové. Oslovovali ho prdelko, nejčastěji pan Prošek: „*Pojď sem, prdelko!*“ „*U ostrova jsou okouni samotáři, jdi tam, prdelko, a pocuchej jim hřívu. Já tu na tebe počkám.*“⁶⁷

Maminku miloval, měl k ní asi nejvřelejší vztah z chlapců, protože s ní prožil válečná léta. Ryby mu byly vším a řídil se starým čínským příslovím:

„Chceš-li být šťasten hodinu, tak se opij.

Chceš-li být šťasten tři dny, tak se ožeň.

Chceš-li být šťasten celý život, staň se rybářem.“⁶⁸

V povídce Palamidy je Ota Pavel již dospělý a dozvídáme se, že se oženil. Podle jeho slov si vybral ženu pro rybáře a milovníka přírody výbornou: „*Už jsem se oženil s Věrou, která byla pěkná, měla tělo jako manekýna a já ji měl rád. Dala mi syna, z kterého bude rybář. V tom synovi jsem se nemýlil. Na Věře bylo nejkrásnější, že jedla ráda ryby v denní i noční čas. To je vůbec největší štěstí, co může rybáře potkat. Žena mu nenadává, že je pořád u vody, a naopak ho budí, aby nelenil a ráno vstal. A místo fuseklí a kapesníků mi na vánoce dávala třpytky a háčky, na které se nedalo chytat, protože tomu nerozuměla.*“⁶⁹

⁶⁷ Fialový poustevník, s. 72.

⁶⁸ Fialový poustevník, s. 134.

⁶⁹ Fialový poustevník, s. 126.

Bratři

Vypravěč měl dva bratry, Huga a Jirku. Byl z nich nejmladší, a proto se jim snažil vyrovnat.

Bratři byli povahově velmi rozdílní. „*Hugo byl hezký a jemný. Jirka byl pořízek a lump, s kdekým se pral.*“⁷⁰ S bratrem Hugem si velmi často psal. Z korespondence se dozvídáme, že ho oslovoval Hugone nebo Bufáku. S bratrem Jiřím se v pozdější době naopak poměrně často vídal.

Oba bratři byli velmi silní a stateční, možná i proto celý transport a pobyt v koncentračním táboře přežili: „*Když moji bráškové Hugo a Jirka odložili pruty a nastoupili pochody smrti, byli ještě chlapci. Hugo místo velké stříbrné ryby, kterou se chystal chytit, spatřil nápis: TEREZÍN. Jirka místo velké černé štiky: OSVĚTIM.*“⁷¹

Maminka

Maminka je drobná žena, klidná, tichá. Ve svém životě musela snášet mimo jiné i občasné manželovy úlety a nejhorší situace pro ni byla, když jí odvěkli dva starší syny a později i manžela do koncentračního tábora.

Arnošt Lustig viděl paní Popprovou následovně: „*Viděl jsem plavou slovanskou krasavici, paní Hermínu, s hustými zlatými vlasy vyrůstajícími z čela připomínajícího srnu, s prvními vráskami kolem vnějších koutků očí a vykukujícími lalůčky malých uší bez náušnic.*“⁷²

Martina Růžicková píše ve své knize o situaci těsně před sňatkem s Otou: „*Leo si bude brát Hermínu. No, tu jejich posluhovačku, však víte,*“ muselo se

⁷⁰ Fialový poustevník, s. 70.

⁷¹ Fialový poustevník, s. 134.

⁷² Okamžiky s Otou Pavlem, s. 136.

*nést celým Buštěhradem, když se židovský synek Popperů rozhodl pro katoličku, přivandrovalou z Dříně u Kladna.*⁷³ *„Maminka na Dříně dlouho žila.”*⁷⁴

Aby zabezpečila svého nejmladšího syna, vykonávala na polích ty nejtěžší práce: *„Našlapoval jsem kolem své drobné spící maminky, která obrovsky trpěla jenom proto, že si jednou vzala před bohem Žida a nechtěla se s ním před lidmi rozejít. Pozoroval jsem ji, měla už vrásky na čele, dělala tu nejtěžší práci na polích. Možná, že dnes vůbec nevečeřela. Vypadala jak drobné dítě a já jsem si připadal dospělý, zůstal jsem už jediný a poslední muž v domě.”*⁷⁵

Ale přesto všechno jí zůstal smysl pro humor. Snažila se stále ve svých synech vzbuzovat lásku k rodině a vlasti. Její starostlivost a obavy popisuje v povídce Bílé hříby, kdy se vydala rodina na houby a maminka byla jediná, kdo neměl radost z toho, že jich roste velké množství: *„Vrátil jsem se a našel jsem maminku pořád u těch hříbků. Ruce měla zabořené v hromadě hříbů a po tváři jí tekly slzy.*

„Proč pláčeš, maminko?”

„Když je hodně hub, bude válka!”

„To je pověra, maminko.”

„Říkala to teta Karolína. Před první světovou válkou prý taky takhle rostly. Tisíce bílých hříbů. A pak byla brzy bída a nouze.” *Příští rok nás zabrali Němci.*⁷⁶

⁷³ Ota Pavel: osobnost dvou tváří, s. 11.

⁷⁴ Fialový poustevník, s. 9.

⁷⁵ Fialový poustevník, s. 85

⁷⁶ Fialový poustevník, s. 72.

Pan Prošek

Další důležitou postavou této knihy je Karel Prošek,⁷⁷ převozník, rybář, pytlák, ke kterému rodina Pavlova jezdila na prázdniny. Prošek měl knír, autor přirovnává jeho knír Hitlerovu: „A v chalupě u převozníka Karla Proška, knírek měl zrovna jako Adolf Hitler, jsme našli na dlouhá léta přístřeší.“⁷⁸ Mladého Otu naučil chytat ryby a byl mu v rybách mnohem větším vzorem než jeho otec, protože uměl skoro všechno. „*Dovedl všechno na světě. Orat a sít, dojit krávy, vařit uhlířinu, najít hříby a křemenáče v době, kdy nerostly, převážet za velké vody, plést košíky, ulovit srnce, zachránit lidi i promrzlou zvěř, dát hlupákům přes hubu, uměl se smát.*“⁷⁹

Mladý Pavel k němu vzhlížel a velice si ho oblíbil. Prošek ale neměl zdaleka pouze dobré vlastnosti. Mluvil sprostě, nadával. Když se napil, nadával všem okolo včetně svého psa Holana, po kterém házel i kameny a klacky. Ale i přes tyto neduhy se v něm vypravěč shlídl a chtěl se mu přizpůsobit. Jak si nedělá z ničeho hlavu, i vážné věci řeší s nadhledem, a když potřebuje na něco zapomenout, jde do Anama.⁸⁰

Prošek měl zpočátku raději jeho starší bratry, hlavně pak Jirku. Proška oslovovali Ota a jeho bratři strejdo. Prošek říkal nejmladšímu z nich prdelko: „*U ostrova jsou okouni samotáři. Jdi tam, prdelko, a pocučeť jim hřívu. Já tu na tebe počkám.*“⁸¹

Pan Prošek umírá na konci povídky Smrt krásných srnců. Jak píše autor, smrtí pana Proška přestal být mladý. „*Ležel v té rakvi s krásnými knírky pod nosem, bledý jak sama tetička smrt. Vezli ho na druhou stranu a řeka pod námi*

⁷⁷ Prošek není vymyšlená postava, Karel Prošek opravdu žil, převozničil do roku 1944, kdy mu bylo 61 let.

⁷⁸ Fialový poustevník, s. 29.

⁷⁹ Fialový poustevník, s. 68.

⁸⁰ Anamo byla hospůdka nedaleko chaty pana Proška.

⁸¹ Fialový poustevník, s. 72.

plynula, jako plyne milióny let, a mě nemohli utišit. Byl jsem už tak starý, že jsem věděl, že nepohřbívám jenom strejdu Proška, ale celé své dětství a všechno, co s ním souviselo. ⁸²

Pes Holan

Pes Holan je věrným přítelem převozníka Proška. Holan by pro pána udělal cokoliv. Když byl pan Prošek v Anamu, seděl a čekal venku, dokud nevyjde. Byly to často i dlouhé hodiny.

V díle vystupuje hlavně jako pomocník tatínka, který se vydává před nuceným transportem svých synů za Proškem, aby u něj nachytil nějaké ryby. Žádnou ale nechytil a už se musel brzy vrátit domů a chtěl syny ještě vykrmit před odchodem do transportu. Na ostrůvku, kde rybařil, pozoroval dalekohledem nedaleký les a v něm spatřil srnce. Proto poprosil Proška, aby mu srnce s Holanem ulovil. Prošek však ze strachu před Němci nechtěl, ale tatínek se nedal odbýt. Požádal ho tedy, aby mu půjčil Holana. Prošek svolil, ale obával se, že s ním nepůjde, protože ještě nikdy s nikým jiným nešel. Po dlouhém přemlouvání nakonec Holan s tatínkem na lov vyrazil a srnce mu pomohl ulovit. *„Oči psa a člověka se střetly. Dívaly se na sebe dlouho, snad celý věk, světla v nich zhasínala a rozsvěcovala se, a co si říkaly, to se nikdo nedoví, protože jsou oba mrtvi, a i kdyby byli živi, nikdo by se to nedověděl, protože oni sami to stejně nevěděli.* ⁸³ Tato psychologická pasáž patří k tomu nejlepšímu z Pavlova díla. František Cinger v doslovu knihy Okamžiky s Otou Pavlem o tom píše následující: *„Ota Pavel ukázal vztah člověka a psa, který chápe, že po něm jeho pán chce, aby zabíjel, a on mu nemůže nevyhovět. Musí ale ze sebe setřít*

⁸² Fialový poustevník, s. 39.

⁸³ Fialový poustevník, s. 58.

civilizační „nános“. *Holan totiž není krvelačná šelma. Doba naopak měnila ve zvířata mnohé lidi, kteří se chovali hůř než psi, vlci nebo krysy.* ⁸⁴

Ostatní postavy

Kromě výše zmíněných postav vystupuje v díle celá řada dalších. Některé se objevují pouze v jedné nebo několika málo povídkách, ale mnohé nalezneme ve více povídkách. Jsou jimi například malíř Nejezchleb, porybný Záruba a další.

Zvláště porybný Záruba, který hlídal rybník Němcům, představuje velmi zajímavou osobnost. A jak je vidět, ne všichni podleli nacistické propagandě. *„Zahnul jsem do poslední zatačky. Přede mnou se objevil samotný Záruba. Stál rozkročen uprostřed uličky jak černí gestapáci, kteří k nám občas jezdívali na prohlídku. A v ruce držel tu krátkou hůl, která se podobala pendreku. Po obou stranách uličky čněly zdi, odnikud sem nebylo vidět. Poklesla mi kolena. Chytil mě za ruku, čekal jsem ránu klackem, a tak jsem se skrčil. Ale nic se nedělo. Vzhlédl jsem k němu. Nařizoval mi důrazně: „Křič!“ Zprvu jsem nechápal. „Tak, krucinál, křič!“ Pochopil jsem. Musel jsem křičet pro Němce v zámeckých oknech a pro udavače. Křičel jsem, jako jsem jednou slyšel kvičet prase. „Do Starého rybníka už nechod’. Nový rybník je také krásný. Můžeš chytat od sedláckých stavení. Tam tě nikdo neuvidí, je to tam úplně bezpečný. A kapři z Nového rybníka jsou, myslím, dokonce chutnější. Ale chod’ tam jenom za tmy, když nesvítí měsíc.“ Koukal jsem jak u vytržení. Přikývl jsem, že to tak udělám. Potom dodal: „A teď už jdi a kulhej. Kulhej až domů, jako tenkrát, když jsme se poprvé potkali a ty jsi měl tu velkou čepici naraženou až po uši a kulhal jsi, abych tě nepoznal. Víš, tenkrát, jak sis mě prohlížel, jak vůbec vypadám.“* ⁸⁵

⁸⁴ Okamžiky s Otou Pavlem, s. 331.

⁸⁵ Fialový poustevník, s. 87-88.

ZÁVĚR

Celá práce je zaměřena na osobnost Oty Pavla, na jeho knihu *Fialový poustevník*. Jedná se o knihu, která v sobě však skrývá dva velmi známé povídkové soubory Oty Pavla, a to *Smrt krásných srnců* a *Jak jsem potkal ryby*.

První část je věnována životu spisovatele. Seznamujeme se zde s jeho dětstvím, mládím, ale i životem v dospělosti. Dozvídáme se o jeho zaměstnáních, rodině, zdravotním stavu a o okolnostech jeho života, které se ve velké míře odrážejí v jeho díle.

Druhá část práce je věnována bibliografii Oty Pavla. Kompletní seznam je uveden v příloze. Knihy jsou rozděleny do dvou hlavních oblastí, kterých se autor ve své povídkové činnosti dotýká. Těmito oblastmi jsou jednak autobiografické povídky, ve kterých vystupují jeho otec, maminka, bratři i známí. Tyto povídky se odehrávají většinou v Buštěhradě u řeky Berounky, a jednak jsou to povídky ze sportovního prostředí. Zde čerpal Pavel náměty z vlastní aktivní sportovní činnosti a z povolání sportovního reportéra, které sám vykonával. Díky němu se ocitl na olympijských hrách v Innsbrucku.

Všechny povídky jsou zpracovány podle událostí, které autor sám prožil nebo o kterých slyšel od svých blízkých, převážně od svého otce. Žádná povídka není fikcí, autor vychází z vlastních zážitků. U knihy *Smrt krásných srnců* popisuje to, čím si sám musel projít nejen on, ale i jeho celá rodina a u povídkového souboru *Jak jsem potkal ryby* popisuje svou největší zálibu, rybolov. Zde nejde pouze o epické části, ale autorovy popisy řeky, krajiny, přírody apod. jsou lyrickým líčením, které vychází z jeho osobnosti.

Samotný život Oty Pavla byl velice pestrý a zajímavý. Rané dětství prožil se staršími bratry, maminkou a tatínkem, pozdější roky dětství byly ovlivněny odvečením bratrů i otce do koncentračního tábora. Sám Pavel byl v té době

malý, a proto ho nacisté neodvlekli. Ve svém díle vzpomíná nejen na dětství před odchodem bratrů a otce do koncentračních táborů, ale i na dobu pozdější, kdy žil pouze s maminkou, věnuje se i době poválečné. Jeho dílo je výrazně ovlivněno jeho životem, ať už tím, co sám prožil, věnoval se i tomu, o čem slyšel. I když nežil pro něj právě v nejideálnější době, je pozoruhodné, že se nad některými věcmi dokázal povznést a pozoruhodným způsobem je převedl do knih. Styl jeho psaní je lehce komický, lehce dramatický. Na seznamu děl najdeme úspěšné knihy nejen u nás, ale i v jiných státech.

Třetí část práce je zaměřena na rozbor povídkového souboru *Fialový poustevník*. Věnujeme se zvláště každé z jeho částí – *Smrt krásných srnců* a *Jak jsem potkal ryby*. Setkáváme se zde s osobami pro Pavla méně či více spjatými s jeho životem, s místy, která měl rád a na nichž pobýval ve svém volném čase. Fialový poustevník představuje jakéhosi samotáře, poustevníka, který nemá žádné příbuzné, žije odděleně od ostatní civilizace. Má rád přírodu a žije v souladu s ní. Ota Pavel ukazuje na nepotřebu jakéhosi moderního rozvoje, stačí se zamyslet nad smyslem života. Je pravda, že autor byl psychicky nemocen a právě tato choroba mohla mít vliv i na napsání této povídky.

Poslední část je věnována samotné interpretaci – poetice, kompozici, postavám a místům, kde se dílo odehrává. Nejdůležitější postavou obou povídkových souborů je Pavlův tatínek, kterého měl malý Ota jako vzor. Dokázal se vyrovnat se všemi nástrahami, které na něj během života byly nastraženy. Byl to elegán, ale na druhé straně i záletník. Ale vzhledem ke všemu, co si v životě prožil, není divu, že si života užíval. Popsal několik typů postav. Ať už nacisty nebo svého přítele Karla Proška. Každá postava v jeho díle je propracovaná a má svůj prostor. V díle se neobjevují postavy, které by nebyly ničím přínosné pro děj.

Spisovatel vytvořil povídkový soubor, který je pozoruhodný svým náhledem na věci válečné i situaci ohledně holocaustu. Pavel popisuje situaci v rodině, jak se k nim chovali ostatní, vzpomíná především na tatínka, který mu byl velkým vzorem (jak pozitivním, tak negativním). Soubor vyšel v českém jazyce, byl přeložen i do několika jiných jazyků. Pro svou jedinečnost byl vybrán i filmovými režiséry k natočení několika filmů podle jeho námětu.

Práce byla věnována interpretaci povídkového souboru *Fialový poustevník*. Díky uvedení některých bližších okolností života autora, můžeme snadněji pochopit to, co chtěl sdělit napsáním některých povídek. Pozornost byla také zaměřena na život a dílo samotného Oty Pavla, byly zde popsány stěžejní události spisovatelova života. Jsou zde uvedeny i okolnosti, které vedly autora k cíli napsat román o fialovém poustevníkovi.

SEZNAM LITERATURY

Primární literatura:

1. Pavel, Ota. *Dukla mezi mrakodrapy*. Praha: Nakladatelství Slávka Kopecká, 2004. ISBN 80-86631-13-1.
2. Pavel, Ota. *Fialový poustevník*. Praha: Mladá fronta, 1977. ISBN neuvedeno.
3. Pavel, Ota. *Fialový poustevník*. Praha: Kentaur, 1995. ISBN 80-85285-59-2.
4. Pavel, Ota. *Knižka pro Robinsony (a taky pro Pátky)*. Praha: Odeon, 1987. ISBN neuvedeno.
5. Pavel, Ota. *Mám rád tu řeku*. Praha: Supraphon, 1989. ISBN 80-7059-002-5.
6. Pavel, Ota. *Plná bedna šampaňského*. Praha: Nakladatelství Slávka Kopecká, 2004. ISBN 80-86631-15-X.
7. Pavel, Ota. *Pohár od Pánaboha*. Praha: Nakladatelství Slávka Kopecká, 2004. ISBN 80-86631-16-8.
8. Pavel, Ota. *Povídky z šuplíku*. Praha: Nakladatelství Slávka Kopecká, 2004. ISBN 80-86631-20-6.
9. Pavel, Ota. *Syn celerového krále*. Praha: Nakladatelství Slávka Kopecká, 2004. ISBN 80-86631-18-4.
10. Pavel, Ota. *Z korespondence*. Praha: Primus, 1990. ISBN 80-900078-3-X.

sekundární literatura:

11. Brůna, Otakar. *Potkat Otu Pavla*. Třebíč: Akcent, 2000. ISBN 80-7268-094-3.

- 12.Holý, Jiří (ed.). *Český Parnas: Vrcholy literatury 1970-1990 : Interpretace vybraných děl 60 autorů*. Praha: Galaxie, 1993. ISBN 80-852-0407-X.
- 13.Hrabák, Josef. *Poetika*. Praha: Československý spisovatel, 1977. ISBN neuvedeno.
- 14.Ingarden, Roman. *O poznávání literárního díla*. Praha: Československý spisovatel, 1967. ISBN neuvedeno.
- 15.Janoušek, Pavel. *Slovník českých spisovatelů od roku 1945. Díl 2 M – Ž*. Praha: Brána, 1998. ISBN neuvedeno.
- 16.Jedličková, Alice a kol. *Česká literatura 1945-1970: interpretace vybraných děl*. Praha: Státní pedagogické nakladatelství, 1992. ISBN 800-04-23973-0.
- 17.Kárný, Miroslav, Kárná, Margita. *Tereziánské studie a dokumenty*. Praha: Centa, 1996. ISBN 80-200-0582-X.
- 18.Kavčiak, Vladimír. *Tu rybu jsem nechtyl!* Čechtice: BVD, 2008. ISBN 978-80-87090-09-1.
- 19.Kosák, Michal. *'Popper hezky píše, ale at' je pozornější.'* Revolver Revue. 2005 (58). ISBN neuvedeno.
- 20.Kovář, Pavel. *Ota Pavel: Postskriptum*. Praha: XYZ, 2015. ISBN: 978-80-7505-274-2.
- 21.Lederbuchová, Ladislava. *Průvodce literárním dílem*. Jinočany: H & H, 2002. ISBN 80-7319-020-6.
- 22.Lustig, Arnošt. *Okamžiky s Otou Pavlem*. Praha: Mladá fronta, 2010. ISBN 978-80-204-2139-5.
- 23.Lustig, Arnošt. *Okamžiky*. Zvole u Prahy: Nakladatelství Andrej Šťastný, 2003. ISBN 80-903116-9-5.
- 24.*Malá pevnost Terežín*. Praha: Naše vojsko, 1998. ISBN: 28-038-88.

25. Pavlová, Věra. *Vzpomínky na Otu Pavla*. Praha: Agentura V. P. K., 1993. ISBN neuvedeno.
26. Pechová, Jaroslava. *Zpáteční lístek do posledního ráje Oty Pavla*. Praha: Laguna, 2001. ISBN 80-86274-39-X.
27. Petřů, Eduard. *Úvod do studia literární vědy*. Olomouc: Rubico, 2000. ISBN 80-85839-44-X.
28. Poláček, Jiří a kol. *Průhledy do české literatury 20. století*. Praha: Cerm, 2000. ISBN 80-7204-162-2.
29. Růžičková, Martina. *Ota Pavel: osobnost dvou tváří*. Praha: Petrklíč, 2008. ISBN 97880-7229-200-4.
30. Svozil, Bohumil. *Krajiny života a tvorby Oty Pavla*. Praha: Akropolis, 2003. ISBN 80-7304-036-0.
31. Štěpánek, Vladimír. *Teorie literatury*. Brno: Rudé právo, 1965. ISBN neuvedeno.
32. Wellek, René, Warren, Austin. *Teorie literatury*. Olomouc: Votobia, 1996. ISBN 80-7198-032-3.

PŘÍLOHY

Příloha č. 1 – Bibliografie Oty Pavla

A každý den ptej se devíti lidí (1980)

Cena vítězství (1968)

Dukla mezi mrakodrapy (1964)

Fialový poustevník (1977)

Hory a lidé (1964)

Jak jsem potkal ryby (1974)

Jak šel táta Afrikou (1994)

Knížka pro Robinsony (a taky pro Pátky) (1987)

Mám rád tu řeku (1987)

Olympijské hry a jiné povídky (1996)

Omyl a jiné povídky (1995)

Ota Pavel – Sebrané spisy (2004)

Plná bedna šampaňského (1967)

Pohádka o Raškovi (1974)

Pohár od Pánaboha (1971)

Povídky z šuplíku (2004)

Proč mám rád sport? (2009)

Smrt krásných srnců (1971)

Souhvězdí smutku (2003)

Syn celerového krále (1972)

Veliký vodní tulák (1980)

Výstup na Eiger (1989)

Z korespondence (1990)

Zlatí úhoři (1985)

Příloha č. 2 – Fotogalerie Oty Pavla

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/10123383458-pribehy-slavnych/401223100031006-jak-jsem-se-zblaznil/>

http://en.wikipedia.org/wiki/Ota_Pavel

ANOTACE

Jméno a příjmení:	Jiří Stix
Katedra:	Katedra českého jazyka a literatury
Vedoucí práce:	Mgr. Jana Sladová, Ph.D.
Rok obhajoby:	2017

Název práce:	Interpretace povídkového souboru Oty Pavla <i>Fialový poustevník</i>
Název v angličtině:	Interpretation of short stories Purple recluse from writer Ota Pavel
Anotace práce:	Bakalářská práce je zaměřena na interpretaci povídkové knihy Oty Pavla <i>Fialový poustevník</i> . Podstatná část patří autobiografickým rysům, které byly v jeho životě rozhodující a výraznou měrou se odrážejí i v tomto jeho díle. Část práce je věnovaná jeho rodině, známým a místům, kde pobýval. Všechna místa jsou skutečná, stejně jako osoby, které v díle vystupují.
Klíčová slova:	Ota Pavel Povídkový soubor <i>Fialový poustevník</i> Holocaust Interpretace povídek Židé Autobiografické postavy
Anotace v angličtině:	Bachelor thesis discusses the interpretation of short stories Purple recluse from writer Ota Pavel. A large part of the thesis includes autobiographical characteristics, which were critical in his life and reflected also in this his work. Part of the thesis is devoted to his family, known people and places, where he lived. All of the places are as real as people, who engage in this work.

Klíčová slova v angličtině:	Ota Pavel Short stories Purple recluse Holocaust Interpretation of the stories Jews Autobiographical characters
nbPřílohy vázané v práci:	Bibliografie Oty Pavla Fotografie Oty Pavla
Rozsah práce:	48 stran
Jazyk práce:	Čeština